

ת"פ 44389/01/16 - מדינת ישראל נגד רפאל סיטון, מלי סיטון, איימן אלסאנע

בתי המשפט

בבית המשפט המחוזי
ירושלים

ת"פ 44389-01-16

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון
המאשימה
תאריך: ל' סיוון תשע"ו, 06 יולי 2016
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

נגד
הנאשמים

1. רפאל סיטון
- ע"י ב"כ עו"ד עמית בר
2. מלי סיטון
3. איימן אלסאנע
- ע"י ב"כ עו"ד עמית וייצמן

החלטה לנאשמים 1 ו-3

1. החלטה בבקשה להסרת חיסיון לפי סעיפים 45 ו-46 לפקודת הראיות; ברקע לבקשה זאת כתב אישום המייחס לנאשמים קשירת קשר ועבירות על פקודת הסמים המסוכנים, ובפרט ייבוא סמים מסוכנים לפי סעיף 13 בצירוף סעיף 19א לפקודה.

2. הסרת החיסיון מתבקשת ביחס לשני רכיבים המצויים בתעודת החסיון - האחד, זהות מוסרי המידע הגלום בדוחות הידיעה כמפורט בבקשה; והשני, כלשון התעודה - "כל פרט או מידע שיש בו כדי לגלות זהות אנשי המשטרה אשר ביצעו פעילות עיקוב במהלך החקירה בתיק זה...".

3. במעמד צד אחד, עיין בית המשפט בחומר החסוי, ואף ניתנה הדעת לבקשה על טעמיה.

4. ראשית, ביחס למקור המידע, נשוא הבקשה. דין הבקשה במישור זה, לדחייה. זאת הן בשל כך שנכון אני לקבוע, גם לאחר עיון במידע, שלא יהא בו כדי לסייע להגנה בדבר וחצי דבר, ועל פני הדברים לא תיפגע הגנת הנאשמים בשל כך שמקור המידע יוותר חסוי, והן בשל מדיניות עקבית וברורה, לפיה, למעט במקרים חריגים שבחריגים, לא ייחשף מקור המידע שבעקבותיו נפתחה החקירה או שבעקבותיו מצאה הרשות

החוקרת לנכון להתמקד, בין היתר, בנאשמים הנדונים:

כידוע, ההלכה הנוהגת היא כי בית המשפט לא יסיר חסיון מראה מקום בו שוכנע כי הגלוי עלול לפגוע בעניין ציבורי חשוב.. אינטרס מסוג זה הוא לאפשר למשטרה להפעיל מודיעים מטעמה כדי לסכל עבירות, ולהעמיד עבריינים לדין. אין כלל ספק כי חשיפת זהותו של מודיע עלולה לגרום לפגיעה - ולעיתים קשה - בעבודת המשטרה, שהרי חשיפה זו כרוכה פעמים רבות בסכנה מוחשית לחייו של המודיע, ומותר להניח כי מעטים יהיו מוכנים לחשוף את עצמם בפני סכנה זו [ע"פ 462/07 מדינת ישראל נ' עיזאת חמאד, פורסם במאגרים, ניתן ביום 20.2.2007].

5. ומכאן, לפעולות העיקוב שביצעה המשטרה ולמסמכים הנוגעים לכך. גם בדוחות אלה עיין בית המשפט. הדו"ח העיקרי המשקף את העיקובים הרלוונטיים - בידי ההגנה. נותרו, אכן, חסויים, שני מסמכים מיום 7.1.16. ואולם, מכל סיבה רלוונטית, לתפיסתי, גם דין הבקשה במישור זה לדחייה. ראשית אציין, שאין בחומר המבוקש כדי ללמד על כל עיקובים נוספים שאינם בידעת ההגנה ושיש בהם כדי לסייע להגנה. במאמר מוסגר אף אוסיף בנקודה זו, שאף אילו סברתי שבפני דו"ח המלמד על עיקוב שאינו בידעת ההגנה, ולא היה בעיקוב זה כדי ללמד על דבר, היינו עיקוב שהתביעה אף לא סבורה שניתן לעשות בו כל שימוש מבחינתה, ספק רב מה תועלת יש בו להגנה. ושנית, וזהו העיקר, יש במסמכים אלה, ולו במעט, כדי ללמד על אופן ביצוע פעולות העיקוב, לרבות במישור האנושי (כמה עקבו, איך ומתי), וכן על המישור הלוגיסטי (עוזרים טכניים, אלקטרוניקה וכדומה). היבטים אלה נמנים עם פעולות החקירה במישור שנכון וראוי להגן עליו מפני הציבור. כלל ועיקר, נפסק, וחזר ונפסק, פעמים לאין מספר, שיש מקום לחיסיון על שיטות החקירה לסוגיהן, למעט במקרים בהם עלולה בשל חיסיון זה להיפגע הגנתם של הנאשמים הנדונים:-

על בית המשפט להורות על גילוי ראייה הדרושה להגנת נאשם, וזאת אף אם הפגיעה באינטרס הציבורי או בביטחון המדינה (שהחיסיון לגביו קבוע בסעיף 44(א) לפקודת הראיות) הינה חמורה. בעניין זה, ראייה העשויה לעורר ספק באשמת הנאשם, אם על ידי ביסוס טענות ההגנה ואם על ידי כרסום משקלן של ראיות התביעה, הינה דרושה להגנת הנאשם. במקרה כזה, נדרשת המדינה להחליט אם העניין הציבורי או ביטחון המדינה גוברים על האינטרס שבהרשעת הנאשם. הנאשם יזוכה אם עמדת המדינה תהיה שהעניין הציבורי או הביטחון חשובים מן ההרשעה [ע"פ 4765/98 אבו סעדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(1) 832, 838; וראה גם בש"פ 5693/09 פלונית נ' פרקליטות מחוז תל אביב ואח'].

חיתומו של הדיון בנקודה זו במסקנתי שאין בחיסיון על האופן ועל הדרכים בהן בוצעו פעולות העיקוב, כדי לפגוע בהגנת הנאשמים בכל דרך שהיא.

6. סוף דבר, נדחות בזה בקשות באי כוחם הנכבדים של הנאשמים.

ההחלטה תישלח לצדדים, בהסכמתם.

ניתנה היום, ל' סיוון תשע"ו, 06 יולי 2016, בהעדר הצדדים.